

Антоніна Спірідончева

ВЕСНА * ПОЕТЕСА

Поетична збірка

Київ • 2009

ВІД АВТОРА

О, цій книжці вже три роки, і за цей час я наслухалась про неї всього і всякого! Від "Боже, яка світла чиста поезія!" і "Моя донька переписує Ваші вірші у щоденники своїм подружкам" до цинічного "рости і рости". Але...

Це дебютна книжка, і увійшли до неї переважно ранні поетичні твори, написані в часи, коли я сама була підлітком. Природно, що в них йдеться про романтичне кохання, наївні мрії, несерйозні образи, емоційні поривання до ідеалів. Технічно цілком вправні вірші. Хоч і без інтелектуальних та глибокообразних заморочок (на це я спромоглася значно пізніше :-). Без нецензурної лексики.

"Весна-поетеса" юна в усіх відношеннях - за настроєм і чуттєвими пориваннями, за образністю і проблематикою. Вона й знаходить свого читача серед тих, кому це ще близьке.

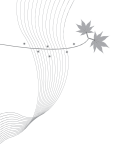
Якщо Ви вже виросли з юності, можливо, Вас зацікавлять інші мої твори :-)

КОЛИСКОВИХ НЕ ТРЕБА

Колискових не треба,
я спати не хочу, не буду.
Ще не вечір, і небо
вдягається в сукню розпутну.
Дуже скоро почнеться
гроза: загримить, затанцює.
Я не спатиму серцем,
вколисана, я все почую.
Подивлюсь на негоду
й поразку її не зі спальні.
Хтось на казку погодивсь,
мені б — жити в світі реальнім.
Заспокоїться небо,
усім свою синь подарує.
Колискових не треба.
Хто спить, перемог не цінує.

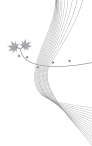

ОСІННЬОЇ НОЧІ

В осінній ночі блукаєш неохоче,
Марнуєш час, розтягуєш цю ніч.
В холодну темінь ти ховаєш очі,
Нікому не говориш, в чому річ.

Вуста стискаєш і не помічаєш
Усіх зусиль, щоб стримати сльозу.
Знов плачеш і думками поринаєш
Туди, де пробудилася від сну.

Де сон казковий, світлий, кольоровий
Розбився об чиюсь сумну стіну.
Вже вітер розвіває мрії попіл,
Лишаючи тебе на світ одну.

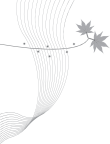
НАВІЩО ПАДАЮТЬ ЗІРКИ?

Навіщо падають зірки?
Невже на небі їм погано?
Зникають в чорній далині,
Лишають відблиск полум'яний.

Навіщо милий залишає?
Не знаю, чим я не вгодила.
В примарній далині зникає,
Щасливий з іншою, можливо.

Навіщо біль мені приніс?
Кому потрібна горе-злива
З очей моїх гарячих сліз?
Але я можу бути щаслива!

Забуду я старі стежки
І прокладу для себе інші.
Із неба падають зірки,
Але засяють ще світліші!

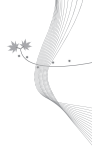

ВОГОНЬ

Горить вогонь в холодній ночі,
Дарує світло і тепло.
Я про любов сказати хочу,
Але тобі вже все одно.

Стискаєш ти мої долоні,
Не чуєш ніби тихий плач.
В твоїх очах читаю: «Годі,
Я більше не люблю, пробач».

Жалієш мене, знов голубиш,
Шепочеш зраджене «люблю»,
Знов обіймаєш і цілуєш
На теплім згарищі вогню.

ЗІРКИ

Я вгору здивилась. В холодно-чорнім небі
Крижинками світилися тисячі зірок.
Їх мерехтливе сяйво заповнило й мене,
І в темінь захотілося самій зробити крок.

Можливо, там є радість коханого зустріти,
Відчути поцілунки і подиху тепло.
Та я не хочу знову, кого люблю, спинити,
Бо, що зі мною буде, йому вже все одно.

Мене давно немає в його крихкому серці,
Він із мого полону звільнив свої думки.
Я пречудово знаю: кохання не озветься.
Мій милий так далеко, як і оті зірки.

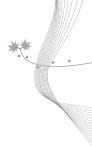
ПОДИХ ЖУРБИ

Ти вирушай за палкий небокрай,
Знайдеш казкові ліси.
Там, між дерев, ти завжди пам'ятай,
Плачуть сумні голоси.

Листя розвіює тугу гілок.
Вітром журливих новин
Лине їх пісня у простір казок
Високо, аж до хмарин.

Мирні дерева стоять у журбі,
Ллється їх спів вдалину.
З лісу, в якому не буває юрби,
Вітер доносить луну.

Там є багаття шокуючих мрій,
Схований вир почуттів.
В казку тебе віднесуть, милий мій,
Легідні крила вітрів.

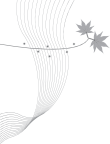

ПТАШИНКА

Кружляє птах у піднебессі,
Та скоро падає униз.
Але чому? Бо надто чесний
І піднебессям помиливсь.

Він з усіх сил тріпає крила,
Він знову рветься в височінь
До сонця і хмаринок білих,
В оту прозору голубінь.

Кому потрібні ці зусилля?
Пташинко мила, зупинись.
Там все одно брудне засилля
Назавжди скине тебе вниз.

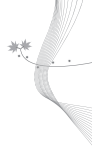

БУВАЙ

Я знаю, вільний ти, як птах.
На висоті, але в печалі.
У тебе радість на вустах,
Та віддаєшся легко жалю.

Хоча у небі ти не сам:
У тебе безліч давніх подруг.
Усе, що я тобі віддам,
Одразу зникне з поля зору.

Бувай, лети у своє небо.
Мене чекає власна доля,
Мені птахів, як ти, не треба,
Бо небо — інша є неволя.

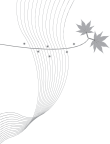

ОСІНЬ

Замерзли руки, очі, губи,
Прохожі і дороги.
Мордує щастя аж до згуби
Зла осінь білоока.

Тріпає коси хижий вітер,
Хвостатий, сіролиций.
В його думках ніким не грітих
Жевріє таємниця.

На осінь в нього є образа,
Бо та, чистенько вмита,
Учора виданим указом
Заборонила літо.

ТИ НІКОЛИ НЕ БУДЕШ ЛЮБИТИ...

Ти ніколи не будеш любити безвиннії зорі,
Ти ніколи не станеш шукати їх сяйво в пільмі.
І ніяке тепло чи то світло не зробить прозорим
Твоє щастя. В майбутньому — радість затемнених днів.

І не просить ніхто, щоб любив ти холодні комети,
Хай байдужі тобі унікальність, їх швидкісний рух.
Та й не треба комет, щоб вони руйнували планету,
Ти зумієш створити ландшафт неосяжних розрух.

Ти ніколи не будеш любити барвистії квіти.
Дим пекучий в очах, стихнуть звуки душевних пісень.
Збожеволіє вітер, і сонце змарніє в блакиті...
Не сьогодні... Та гасне світанок і мариться день.

ВІРЮ В УДАЧУ

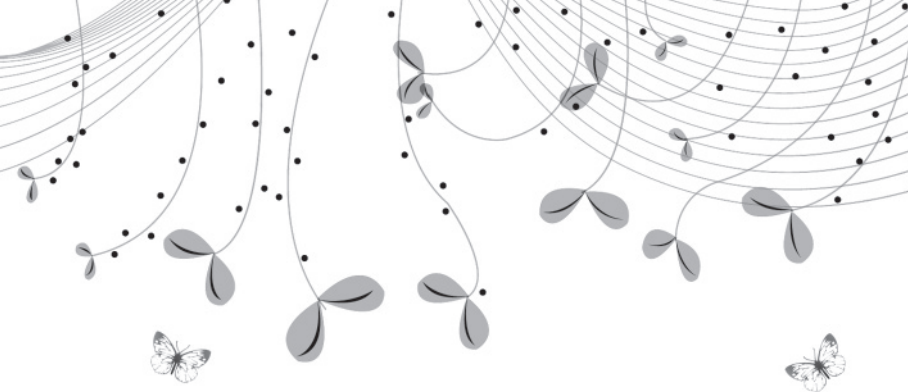
Я пронесла крізь сніги й заметіль
Ці почуття. А для чого — не знала.
Вирішив ти, що від них утекти
Краще. І далі шукатимеш славу.

Ти хочеш усе, але сил досягти
Нема, треба більше терпіння і часу.
Тобі значно легше забути й піти...
Це в мене кохання, сліз море, образи...

...Стеріг мене поглядом і обіймав.
А пам'ять багата на різні дрібниці.
Ти так про кохання мені й не сказав.
Це я закохалась у твої зіниці.

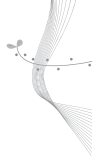
Ти граєшся сонцем, я плачу дощем.
Ночами гуляєш і сієш розлуку.
У серці моєму непроханий щем,
Ти — далі ховаєш то очі, то руки.

А я не боюся ні зливи, ні бур,
Снігів не страшуся, за сонцем не плачу,
Сумую одна, потихеньку живу
І все іще вірю у справжню удачу.

Загулявшей весне надоело...

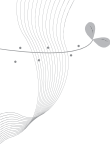

ЗАГУЛЯВШЕЙ ВЕСНЕ НАДОЕЛО...

Загулявшей весне надоело искать приключений,
Надоело, расслабившись, нежиться в мягкой траве.
Так устала она от весенне-гламурных течений,
А возлюбленный ветер, забывшись, гулял в синеве...

Не влечет ее больше к нему в облака-покрывала.
Отложила стихи и цветы. Откупорив вино,
Прошептала весна: «Боже праведный, как я устала!
От всего! Без причин!» —
и расплакалась серым дождем.

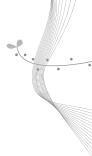

ВЕТЕР

Если ты заметил,
То влюбился ветер
В красоту девчоночьих волос.
Овевал закатом,
Струи ароматов
Им хотел вплести вполне всерьез.

Нервно караулил
И срывался бурей
Он, когда не мог поцеловать
Шелковые пряди.
Ветер чуть не спятил,
Но свободу их не обуздать.

Огорченно взвился
(К счастью, не разбился) —
Так хотел пресечь в себе весну.
Локоны манили,
Чарами поили
И не отдавались никому.

ДОЖДЬ

...Пробежал по крышам, по карнизам,
по траве,
Залетел в окно, оставив капли на стекле.
И, смеясь, разбрызгал миги радости вокруг...
Легкий дождь, красавец, летний друг.

Дождь...

Ускакал вприпрыжку вслед за тучей.
Озорной!
Легкий ветер всколыхнул во мне покой.
Свежесть хлынула в лицо. Вот это дождь!
Дарит свет, когда совсем не ждешь...

ЛЮБОВЬ

За окном непроглядный туман,
И такой же туман в моем сердце.
Я несу любви искру в свой храм,
Но сама не могу загореться.

Я люблю, вроде, солнце и тучи,
И, мне кажется, снег ненавижу.
Все вниманье — мужчинам покруче,
Но любви настоящей не вижу.

Позволяла себе так влюбиться,
Лишь романы закончились грустно.
И пришла я однажды к той мысли,
Что мы сами даем волю чувствам.

Мы умеем держать расстояние,
Когда нужно любви сторониться.
И влюбляться себя заставляем,
Пожелавши зачем-то влюбиться.

Что такое любовь? Непонятно.
Мы играемся нашей любовью.
Но прекрасно в ней то, что когда-то
Она вырвется из-под контроля.

Продовження читайте

- у повній електронній версії в бібліотеці «Касіопея»
- у паперовій версії, яку можна придбати в
 - магазині «Книги» м. Київ, вул. Пушкінська, 8-а
 - книжкових магазинах «Читай»
 - інтернет-магазині «**Всі книги**»
 - або у своєму поштовому відділенні з післяплатою (і з автографом автора), надіславши запит на vesna-poetesa@ukr.net Вартість складає 23 грн. (включно з поштовими витратами).

Таким же чином доступні інші книжки А.Спіридончевої

«**Малолітка**» — це збірка оповідань про дівчат, які стають дорослими. Твори, що увійшли до неї, є досить конфліктними, в них піднімається великий спектр проблем, з якими зіштовхується молода дівчина: починаючи від зіпсованих стосунків з батьками, непорозуміння з подругами, відчуття несправедливості, викривленого бачення благополуччя і закінчуючи такими, що стосуються здоров'я, кохання і перших стосунків, небезпечних розваг, майбутньої професії, творчості.

«**Бізнес-провокація**» — це роман про топ-менеджерів та засновників, про манери управління та прийняття рішень, про бізнес-процеси, а також про піар та журналістику. На перший погляд, все це в романі «не із світу цього» - тому що автор над ними жорстоко пожартував, але... Іноді вам буде здаватися, що події відбуваються у вас в офісі, і з героями ви також знайомі.

ПУЛЬСУЄ ДУМКА, ЖИВЕ ОБРАЗ...

*«Прибула непомітно весна в наше місто.
Зустрічали її магістралі у бруді,
Будівництва — пучками сталевого пруття,
А дерева примірили з бруньок намисто».*

З творчістю Антоніни Спіридончевої я знайома вже кілька років — завдяки її публікаціям у мережі Інтернет. І от настала черга з віртуального стану переходити у реальний. За цей час творчого зростання голос поетеси став твердішим, більш упевненим. Так має бути. Спілкування з читачами, нехай і заочне, завжди спонукає до нових пошуків — вдалої рими, слова, образу. А тепер нехай побачить світ збірка віршів — і відбудеться побачення наяву...

Поезії Антоніни — двомовні. Іде сповідь серця одразу і українською, і російською. Вбачаю у цьому, висловлюючись по-сучасному, лише позитив. Бо не може одна мова заважати іншій. То — як два крила у птаха. Знаю, про що кажу, бо й сама віршую у такий самий спосіб. Справжнього поета (і справжнього читача) такий підхід тільки збагачує у розумінні пізнання світу й себе. «Скільки мов ти знаєш, стільки разів ти людина», — твердять класики. Отже, про самі вірші...

Вони напрочуд легкі, прозорі, мелодійні. В них пульсує Думка, живе Образ. Дуже часто природа стає одухотвореною саме завдяки цим поезіям:

*«В твоїх очах іскряться очі зір
І небо чистими сльозами плаче.
В них стелиться туман холодних гір
І б'є щосили джерело гаряче».*

*«Загулявшей весне надоело искать приключений,
Надоело, расслабившись, нежиться в мягкой траве.
Так устала она от весенне-гламурных течений,
А возлюбленный ветер, забывшись, гулял в синеве...»*

Недаремно Антоніна так назвала свою поетичну збірку — «Весна-поетеса». Відчувається, що лірична героїня поетеси ототожнює себе з цією порою року, надихається чудовими весняними краєвидами, дослухаючись до власного серця. А воно завжди правду знає. Завжди. Варто лише прислухатися:

*«Бувай, лети у своє небо.
Мене чекає власна доля,
Мені птахів, як ти, не треба,
Бо небо — інша є неволя.*

Чітка моральна позиція, здатність розрізнити «чорне» й «біле» — ще одна приваблива риса поезії Антоніни Спіридончевої. У наш час подвійних стандартів, невизначеності у стосунках чоловіка і жінки, шаленої руйнації кордонів дозволеного і недозволеного, ці рядки — мов ковток чистого повітря. Нехай читають цю книжку молоді та юні, нехай знаходять свої «перлинки» Краси, Порядності, Честі й Розуму:

*«Під яким живемо маринадом?
Консерванти «щоденно-буденне»
Трохи змінюють смак. А ми раді
І у щасті сімейному певні».*

*«Ты видел где-нибудь влюбленные снега?
А слышал, чтобы дождь стучал о чувствах,
Чтоб о любви стонали холода
И песни пели отпечатки грусти?»*

І от я повертаюся знов і знов до коротеньких віршів, смакую їх — мов коштовний напій, і не можу не радіти новому Талантові. Серед життєвих штормів, серед сірості й метушні розквітла тендітна квіточка — поетичний дар Антоніни.

Ця непорушна віра у добро і є секретом, внутрішнім стрижнем Антоніниних віршів:

*«Жизнь прекрасна в свои пять утра,
Когда летнее солнце проснулось,*

*Разлилось на весь мир, улыбнулось,
Засияло лучами добра».*

І поетеса живе саме так, ані на крок не відступаючи від власного життєвого кредо:

*«Не бояться пити до дна,
Та й із часом кохання не меркне.
Добрі творить Всевишній дива:
Поки п'єш, чаша та невичернна».*

Наостанок хотілося б побажати авторці нової поетичної збірки подальших творчих злетів. Майбутніх прозрінь. Радісних відкриттів. Щастя тобі, Антоніно, у наш нелегкий час загальної зневіри й збайдужіння. Ти прийшла у цей світ, аби змінити його, бодай найменшу частку, на краще. Вірою у Добро він буде врятований!

*«Там солнце сандали обуло,
Гуляет. А в спящей квартире
Проснувшийся мир слышен гулом
Разбуженных автомобилей».*

*«А можливо, роки — то є хмари, що небо відкрили?
Враз повинна звільнитись прозора небесная синь.
А ти — сонцем осяяний птах, що, розправивши крила,
Так натхненно кружляєш у небі нової весни».*

Вікторія Івченко,
поетеса і публіцист, м.Київ.

С 72 Спіридончева, Антоніна

Весна-поетеса: Поетична збірка — К.: Факт, 2009. — 128 с.

ISBN 978-966-359-315-9

Антоніна Спіридончева в мережі Інтернет друкується вже не один рік. А от ця реальна її збірка — перша.

Поезії Антоніни — двомовні. Вони напрочуд легкі, прозорі і мелодійні. В них пульсує Думка і живе Образ. Ці рядки в наш складний час — ніби ковток чистого повітря. А двомовність тільки допомагає читачеві у розумінні себе і світу.

Літературно-художнє видання

**Антоніна СПІРІДОНЧЕВА
ВЕСНА-ПОЕТЕСА**

Відповідальна за випуск *Олена Шарговська*
Коректор *Ніна Тихоновська*
Верстка *Андрія Репенка*

**УДК 821.161.2=1(081)
ББК 84(4Укр)6-5**